

Det har inte berättats tidigare

16.10.2019

Att bära en börda tung som sten

2006

Värdetransportränet den 10 augusti 2006 i Mariehamn börjar så småningom falla i glömska. Men de som ställdes öga mot öga med rånarna i huvudkontorets garage kämpar ännu med sina minnen. En av dem berättar nu om den ödesdigra dagen och dess följder:

- Vi var fyra personer som stod där i garaget och förberedde värdetransporten. Jag tittade ut genom fönstret mot parkeringen. Män i clownmasker. Stora röda munnar och ansikten i vitt och grönt. Kanske en svensxa? Nej. De började springa rakt mot garaget, krossade ett fönster och tog sig in. De var beväpnade med automatvapen.

Två av de fyra personer som jobbade i garaget lyckades slinka bakom den värdetransportbil som stod där. De fick upp en dörr och sprang längs en korridor till bankvalvet, där de mötte några kolleger. Ring polisen!

Förnekelsen

- När jag strax efteråt träffade en kollega som hade sett rånarna från ett fönster utbrast jag Det här berättar du inte för någon! Det var min försvarsmekanism. Uppe på avdelningen sade jag bara Ja, det här är sånt man får räkna med när man jobbar på bank. Men den där torsdagen var

en helvetesdag.

Rädslan

- Dagen efter skulle vi på en debriefing två kvarter från banken. Men jag var så rädd för mitt liv att jag måste åka bil. Just rädslan sitter mest kvar. Jag blir livrädd om något händer bakom min rygg, jag måste veta vem som kommer in genom dörren och jag mår dåligt i ett rum om jag inte har ryggen fri. Den dagen upphörde också min hungerkänsla. Senast jag kände hunger var kl. 11.30 den 10 augusti 2006. Nu äter jag efter klockan. Mitt smaksinne har dessutom fått sig en törn.

Sveket

- Rånarna som kom in genom fönstret visste precis vad de skulle göra. De visste var allt fanns, de visste hur stor volym pengar vi hade där och de hade en hockeyväska som rymde allt. Det är jättesvårt att acceptera att det kanske var samma människor som vi hade träffat vid tidigare transporter och hade stått och pratat med.

Kampen

- Jag valde att fortsätta jobba som vanligt. Det kanske var mitt sätt att stå upp mot rånarna, genom att hålla masken kunde de inte vinna. Under hösten anade jag att det fanns chefer runt mig som tolkade det som att jag var kall och oberörd av rånet.

Men varje morgon kämpade jag med att komma upp på benen och hållas stående. Ännu 13 år senare tänker jag så gott som dagligen på det som hände.

Sanningen om Ålandsbanken

100 berättelser genom 100 år

Joakim Enegren

Med bidrag av Annika Lundqvist, Leo Löthman och Teo Tuominen.

Illustration: Anouk de Vries